

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Дніпро

«17» вересня 2024 року

Слідчий – криміналіст слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях капітан юстиції Мусієнко Діана Євгенівна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 2202405000000717, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 07.03.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Лизова Ігоря Вікторовича, 26.12.1964 року народження, уродженця [REDACTED], Донецької області, зареєстрованого та проживаючого за адресою: [REDACTED], громадянина України, раніше не судимого, паспорт громадянина України [REDACTED], виданий [REDACTED],

про те, що він підозрюється в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, та у добровільному обранні громадянином України на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено наступне.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється

на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил Російської Федерації (далі за текстом – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб,

у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Вказаний план у повній мірі відповідав та був розроблений з урахуванням принципів та підходів, викладених у виступі начальника ГШ ЗС РФ перед академією військових наук РФ з доповіддю про гібридну війну в лютому 2013 року, яка у подальшому отримала назву «доктрина Герасимова», де зазначалося, що з метою досягнення цілей повинна надаватися перевага невоєнним заходам (політичним, економічним, інформаційним, гуманітарним), які застосовуються з використанням протестного потенціалу населення, інформаційним протиборотством та воєнним заходам прихованого характеру.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій Революції Гідності, вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикально націоналістичних поглядів, учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знуцання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту РФ, що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати з території півострова Крим.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 06.04.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Донецької народної республіки», за результатами якого 07.04.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі - «ДНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ДНР» представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «ДНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів РФ на території Донецької області так званої «ДНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018,

Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014 припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

19.02.2022 керівництвом РФ в умовах триваючого міжнародного збройного конфлікту в порушення положень ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини, ст. 36 Конвенції про права дитини, Європейської конвенції про здійснення прав дітей, ст. ст. 30, 30-1 Закону України «Про охорону дитинства» на тимчасово окупованій території Донецької області оголошено примусову загальну мобілізацію громадян України, які мешкають на тимчасово окупованій території Донецької області, в тому числі неповнолітніх, для участі у військових діях, спрямованих проти держави Україна.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир, а також інші невістановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та окупацію частин зазначеної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на

державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

До участі у військовій агресії Російської Федерації проти України керівництвом окупаційної адміністрації РФ задіяно створені на тимчасово окуповані території Донецької області не передбачені законом збройні формування.

24.02.2022 указом Президента України Володимира Зеленського № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому був неодноразово продовжений.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками так званої «ДНР» за вказівки невстановлених представників РФ створено не передбачені законодавством України так звані «державні адміністрації». З метою надання вигляду законності їх діяльності так званими органами влади «ДНР» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- так звану Конституцію «ДНР» від 14.05.2014, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно-територіальними одиницями «ДНР» є райони та міста республіканського значення;

- так звану Постанову «Ради міністрів ДНР» «Про введення державних адміністрацій на звільнених територіях Донецької народної республіки» № 32-6 від 08.09.2014, у якій зазначено, що Голови «державних адміністрацій» в адміністративно-територіальних одиницях призначаються розпорядженням Голови ради міністрів «ДНР»;

- так званий Указ «Главы ДНР № 178 от 06.05.2015 «Об упорядочении структуры республиканских органов исполнительной власти, их территориальных подразделений и местных администраций»;

- так званий Указ «Голови ДНР «Про прийняття тимчасового (типового) положення про місцеві адміністрації Донецької народної республіки» № 13 від 19.01.2015, відповідно до якого з метою «нормального функціонування та життєдіяльності підприємств та організацій, розташованих на звільненій території», тобто території, яка перебуває під контролем учасників терористичної організації «ДНР» створюються так звані «державні адміністрації».

У квітні 2014 року представниками РФ та контрольованими ними особами з числа громадян України, з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на

тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями, які згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації РФ.

Зокрема, на тимчасово окупованій території у Донецькій області сформовано так звану «адміністрацію Амвросиевского района Донецкой Народной Республики».

16.01.2019 головою терористичної організації т.зв. «днр» Пушилїним Д.В. відповідно до т.зв. «Указа Главы Донецкой Народной Республики № 8» було доручено виконання функцій так званого «Главы администрации Амвросиевского района Донецкой Народной Республике» Лизову Ігорю Вікторовичу. Вказану посаду Лизов І.В. обіймав до 27.09.2023.

Так, Лизов І.В., знаходячись у м. Амвросіївка Донецької області, підтримуючи ідею насильницького відокремлення Донецької області від України та створення на території Донецької області терористичної організації т.зв. «днр», тобто ідею зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, діючи умисно, з ідеологічних та корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками окупаційної адміністрації РФ (досудове розслідування відносно яких проводиться інших кримінальних провадженнях), почав виконувати повноваження відповідно до т.зв. «Указу №13 від 19.01.2015» за адресою розташування т.зв. «адміністрації Амвросіївського району»: Донецька область, м. Амвросіївка, вул. Ленїна, буд. 24.

Так, Лизов І.В., діючи умисно, з ідеологічних та корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб з числа інших членів окупаційної адміністрації РФ (стосовно яких досудове розслідування проводиться в інших кримінальних провадженнях), на посаді так званого «Главы администрации Амвросиевского района Донецкой народной Республики» вчиняв дії, спрямовані на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та забезпечення утримання окупованої частини Донецької області.

Зокрема, Лизов І.В., керуючи апаратом так званої «администрации Амвросиевского района Донецкой народной республики», видавав та виконував документи, що мають ознаки організаційно-розпорядчих (накази, розпорядження), але відповідно до чинного законодавства України є нікчемними, щодо забезпечення реалізації узурпованих так званими «государственными администрациями» функцій місцевої влади на тимчасово окупованих територіях Амвросіївського району Донецької області, в т.ч. щодо організації роботи з перереєстрації підприємств, промислові потужності яких залишились на території Амвросіївського району, та стягнення коштів у вигляді так званих «податків» на користь окупаційної адміністрації РФ; формування так званого «местного бюджета «днр» та використання його коштів; організації заходів, спрямованих на формування позитивного іміджу т.зв. «днр»; героїзації злочинних дій представників НЗФ т.зв. «днр» тощо.

Також, перебуваючи на вказаній посаді, Лизов І.В., діючи за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками окупаційної адміністрації РФ

(стосовно яких досудове розслідування проводиться в інших кримінальних провадженнях), використовуючи надані владні повноваження, шляхом проведення зустрічей з мешканцями міста та використовуючи окремі засоби масової інформації, висвітлював діяльність т.зв. «днр» і проводив агітаційно-роз'яснювальну та пропагандистську роботу з популяризації ідеї незалежності Донецької області від України з метою формування думки серед населення і світової спільноти про законність власних дій, легітимність створення та діяльності т.зв. «днр», та висвітлюючи дії офіційної влади України як ворожі.

Таким чином, Лизов І.В. обґрунтовано підозрюється в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.

В подальшому, на тимчасово окупованій території Донецької області представниками так званої «Донецької народної республіки», підконтрольними державі-агресору - Російській Федерації, організовано та забезпечено діяльність незаконних органів влади, зокрема 31.03.2023 прийнято так званий закон "про утворення на території Донецької народної республіки міських округів та муніципальних округів, встановлення їх кордонів", з реєстраційним номером 438-ІНСІ, згідно з яким Амвросіївський район включено до переліку муніципальних округів, утворених на території «Донецької народної республіки» - «Амвросіївський муніципальний округ».

15.06.2023 центральною виборчою комісією Російської Федерації винесено постанову № 119/946-8 «про призначення виборів депутатів народної ради Донецької народної республіки та виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень на території Донецької народної республіки», тобто на тимчасово окупованій території Донецької області.

Відповідно до вказаної постанови на території так званої «Донецької народної республіки» призначено проведення 10 вересня 2023 року незаконних виборів т.зв. «депутатів народної ради Донецької народної республіки та виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень на території Донецької народної республіки».

19 вересня 2023 року відбулося перше пленарне засідання так званої «ради муніципального округу муніципального утворення Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки», на якому прийнято ряд рішень, серед яких - рішення № 7 «Про наділення представницького органу Амвросіївського муніципального округу правами юридичної особи», внаслідок чого розпочав свою діяльність незаконний орган влади, створений на тимчасово окупованій території Амвросіївського району, який відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» є окупаційною адміністрацією держави-агресора.

Того ж дня т.зв. «Амвросіївська муніципальна рада днр» прийняла рішення № 8 «Про затвердження порядку обрання голови новоствореного Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки», відповідно до якого голова муніципального утворення обирається таємним голосуванням з використанням бюлетенів на строк повноважень

«Амвросіївської муніципальної ради» з числа кандидатів, поданих головою донецької народної республіки, та очолює адміністрацію – «Адміністрацію Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки».

Так, громадянин України Лизов Ігор Вікторович, 26.12.1964 року народження, будучи т.зв. «головою адміністрації Амвросіївського району днр», усвідомлюючи вищенаведені обставини, діючи умисно, з метою бути обраним на керівну посаду у незаконно створеному органі влади – «муніципальному утворенні Амвросіївському муніципальному окрузі Донецької народної республіки», тобто посаду пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно - господарських функцій, будучи добровільно висунутим т.зв. «головою донецької народної республіки», 27.09.2023 знаходячись в м. Амвросіївка Донецької області (більш точне місце під час досудового розслідування не встановлено), відповідно до рішення т.зв. «Амвросіївської муніципальної ради» №16 «Про обрання голови муніципального утворення Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки», більшістю голосів обраний «головою Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки» строком на 5 років, та з того часу почав виконувати повноваження, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, передбачених статтею 30 т.зв. «устава муніципального утворення «Амвросіївський муніципальний округ днр», а саме:

- представляє округ та Адміністрацію округу у відносинах з органами місцевого самоврядування інших муніципальних утворень, органами державної влади, громадянами та організаціями;
- забезпечує здійснення органами місцевого самоврядування округу повноважень щодо вирішення питань місцевого значення та окремих державних повноважень, переданих органам місцевого самоврядування федеральними законами та законодавством т.зв. «днр»;
- підписує та оприлюднює нормативні правові акти, прийняті т.зв. Амвросіївською муніципальною радою;
- у відповідності до законодавства погоджує кандидатури громадян, представлених до державних нагород;
- видає т.зв. правові акти;
- здійснює повноваження у сфері муніципально-приватного партнерства, передбачені Федеральним законом від 13 липня 2015 р. № 224-ФЗ «Про державно-приватне партнерство, муніципально-приватне партнерство в Російській Федерації та внесення змін до окремих законодавчих актів Російської Федерації»;
- керує роботою окупаційної адміністрації округу;
- приймає участь в роботі т.зв. Амвросіївської муніципальної ради з правом дорадчого голосу;
- бере участь в засіданнях робочих органів т.зв. Амвросіївської муніципальної ради;
- затверджує відповідно до структури та в межах відділених бюджетних асигнувань штатний розпис окупаційної адміністрації округу;
- призначає на посаду та звільняє від займаної посади муніципальних службовців окупаційної адміністрації округу, які заміщають вищі посади

муниципальної служби, керівників інших органів місцевого самоврядування, керівників муніципальних підприємств та установ, вживає до них заходів заохочення та дисциплінарної відповідальності;

- затверджує положення галузевих (функціональних) та територіальних органів окупаційної адміністрації округу, не маючих статусу юридичної особи, посадові інструкції керівників структурних підрозділів окупаційної адміністрації округу;

- керує та розпоряджається муніципальною власністю округу;

- відкриває та закриває особові рахунки окупаційної адміністрації округу у відділеннях федерального казначейства округу, розпоряджається коштами окупаційної адміністрації округу, підписує фінансові документи;

- приймає рішення щодо підготовки генерального плану округу та пропозицій про внесення до нього змін, затверджує план реалізації генерального плану округу;

- здійснює інші повноваження у відповідності до законодавства російської федерації.

Отже, громадянин України Лизов Ігор Вікторович, у період часу з 27 вересня 2023 року по 17.09.2024, перебуваючи на вказаній посаді, виконує організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації російської федерації, а саме в т.зв. «Амвросіївському муніципальному окрузі донецької народної республіки» в окупованому м. Амвросіївка Донецької області в будівлі т.зв. «Адміністрації Амвросіївського муніципального округу Донецької народної республіки» за адресою: Донецька область, м. Амвросієвка, вулиця Леніна, будинок 20.

Таким чином, громадянин України Лизов І.В., обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянина України на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

**Слідчий-криміналіст СВ 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУСБ України в Донецькій та Луганській областях
капітан юстиції**

Діана МУСІЄНКО

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу Донецької обласної прокуратури**

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи *Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.*

Підозрюваний

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 20__ року.

Захисник

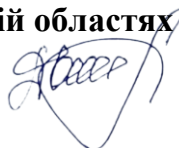
«___» год. «___» хвилин «___» _____ 20__ року.

Повідомлення про підозру вручив:

Слідчий-криміналіст СВ 2 управління

(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

ГУСБ України в Донецькій та Луганській областях
капітан юстиції

Діана МУСІЄНКО